

de have, som de for Tiden virke, intet som helst at gøre med Skolernes daglige Virksomhed og hele Administration. Mange af Skolekommissionernes Medlemmer se saa godt som aldrig den Skole, af hvis Skolekommission de ere Medlemmer. Det ligger maaske i Sagens Natur, Administrationen af Skolerne er jo her henlagt til helt andre Instanser, men det gør, at Skolekommissionerne egentlig ikke kunne siges at være de rette sagkyndige i Spørgsmaalet om, hvem der i Skoleverdenen bør vælges ind i Værgeraadene. Selvfølgelig mener jeg ikke, det vilde skade noget, om man lod Bestemmelsen om Skolekommissionerne blive staaende. Det var jo endda muligt, at det kunde medføre et nøjere Forhold mellem dem og Skolerne, end der nu bestaar. Men i hvert Fald forekommer det mig, at man maatte give Lærerne og Lærererinderne en lignende Ret her for Københavns Vedkommende, som man har givet dem paa Landet, saaledes at der i § 4 tilføjes en Bestemmelse om, at der blandt Medlemmerne af et Værgeraad findes en Lærer eller Lærerinde, valgt af og blandt det fast ansatte Lærerpersonele ved de kommunale Skoler i Værgeraadskredsen. Ellers tror jeg, at baade Skole, Børn, Lærere og Forældre have Ret til at beklage sig over, at man ikke har taget dem med, som til dagligt Brug have mest at gøre med Børnene og bedst kunne vide, hvad der er i Vejen med dem, og hvorledes der kan raades Bod derpaa. Formanden i de københavnske Værgeraad foreslaas valgt af Justitsministeren blandt Mænd, som opfyldte Betingelserne for at kunne beklæde et Dommersæde. Jeg forstaar meget godt Ønsket om, at et Medlem med disse Egenskaber skal have Sæde i Værgeraadet, men jeg forstaar ikke, hvorfor han netop skal være født Formand i det. Jeg er tilbøjelig til at tro, at ogsaa det til Tider vil komme til mere at kaste et juridisk end et pædagogisk Skær over de Forhandlinger, der føres, noget, man mindre vilde være udsat for, hvis man stod frit i Valget af Formand, saaledes at den, der mentes at have de bedste Forudsætninger, det naturligste og sundeste Blik paa Børnene og Forholdene, var den, der kom til at lede Forhandlingerne, om fornødent, støttet af den juridisk sagkyndige.

Se, det er saadanne enkelte Ting, i hvilke jeg ser Spor af den Maade, paa hvilken Lovforslaget er blevet til. Jeg tror nemlig, at ogsaa i den Kommission, der i sin Tid var nedsat, spillede det ju-

ridiske Element en større Rolle, end det for Ordningen af Sagen var ønskeligt. Derfor er det mig en Tilfredsstillelse, at Lovforslaget har gennemgaaet den Skærild, en Udvalgsbehandling altid er, og at noget af det, jeg har ment var Slakkerne fra den tidligere Behandling af Sagen, er brændt ud derved. Der kan jo ikke siges andet, end at det er det pædagogiske Moment, Udvalget har draget frem i Forgrunden, man har paa alle Punkter en Følelse af, at det er den Synsmaade, der har været den ledende, ogsaa f. Eks. naar Forslagets Straffelovgivning er foreslaaet udeladt. I Virkeligheden er Straf lige overfor Børn noget, der ikke kan frastsættes i en Lov en Gang for alle. Man staar her overfor et Konduitespørgsmaal, et Øjebliksspørgsmaal, et Stemningsspørgsmaal, et Personlighedsspørgsmaal. Det, der kan være rigtigt overfor et Barn, under en Stemning og for en Personlighed, kan være urigtigt under andre Forhold, fordi Barnet mange Gange opdrages fuldt saa meget af den personlige Stemning, under hvilken Straffen udøves, som af selve Straffens eget Medfør. Alt slikt kan ikke ordnes i en Lov; vi kunne ikke sidde herinde i Fredericiagade og bestemme, hvorledes Hans Jensen ude i en eller anden Landsby i et givet Øjeblik skal straffe sine Skolebørn, eller hvorledes man i de særlige Anstalter, her er Tale om, i den Retning skal gaa til Værks. Den Straf, som i den enes Haand er frugtbringende, kan i den andens Haand falde til Jorden.

Jeg vil nu ønske, at det Synspunkt, der med saa megen Virkning er gjort gældende her i Ændringsforslagene, og — under Medvirkning fra alle Sider, ogsaa fra den højtærede Ministers — har omdannet Forslaget paa saa heldig en Maade, ogsaa maa hjælpe til at føre det let og hurtig igennem, og at Loven maa gaa ud i Verden saa snart, at virksomme Følger af den inden alt for lang Tid kunne komme til at spores i Befolkningen.

Jeg henstiller altsaa de enkelte Punkter, jeg har fremhævet, til Overvejelse indenfor Udvalget inden 3die Behandling: Spørgsmaalet om Ændringen i § 2 med Hensyn til de dovre Dreng, Ændringen, for saa vidt den ikke vedtages nu her ved 2den Behandling, om Kvinder i Værgeraadene, og Ændringen med Hensyn til de københavnske Værgeraads Sammensætning og Ledelse.

Hvad Overværgeraadet angaar, vilde jeg ogsaa anse det for heldigt, at det fik